

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci

žalobců: a) **TG Therapeutics Inc.**, IČO (EIN): 36-3898269
sídlem 2 Gransevoort Street, 9th Floor, NY 10014 New York, Spojené státy americké
b) **Rhizen Pharmaceuticals S.A.**, IČO (UID): CHE-114.577.507
sídlem Fritz Courvoisier 40, 2300 La Chaux de Fonds, Švýcarsko
c) **Laboratoire Français du Fractionnement et des Biotechnologies**,
IČO (SIREN): 180 036 147
sídlem 3, avenue des Tropiques, ZA Courtaboeuf, 91940 Les Ulis, Francie

všichni zastoupeni PatentEnter s.r.o., IČO 5793491
sídlem Koliště 1965/13a, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**
sídlem Antonína Čermáka 1057/2a, 160 68 Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 26. 8. 2022, č.
j. CZ/EP 3150256/D22033794/2022/ÚPV,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobci podali dne 24. 10. 2022 k Městskému soudu v Praze (dále jen „soud“) žalobu proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „žalovaný“) ze dne 26. 8. 2022, č. j. CZ/EP 3150256/D22033794/2022/ÚPV (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl rozklad žalobců proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „Úřad“) ze dne 9. 3. 2022, č. j. CZ/EP3150256/D22013788/2022/ÚPV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím Úřad s odvoláním na § 37 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) nevyhověl žádosti žalobců ze dne 8. 2. 2022 o navrácení lhůty pro zaplacení udržovacího poplatku k evropskému patentu CZ/EP 3150256 s názvem „Kombinace protilátky anti-CD20 a selektivního inhibitoru PI3 kinázy“ (dále jen „Patent“) v předešlý stav (dále jen „Žádost“).

II. Napadené rozhodnutí

3. Proti prvostupňovému rozhodnutí podali žalobci v zákonné lhůtě, dne 8. 4. 2022 blanketní rozklad, jehož odůvodnění doplnili podáním ze dne 3. 6. 2022 (dále jen „rozklad“).
4. *První rozkladovou námitkou* žalobci namítali, že Úřad v prvostupňovém rozhodnutí nerozlišuje mezi obsahem legislativních pojmů udržovací poplatek a penále, přičemž dle názoru žalobců pojem udržovací poplatek nezahrnuje podle § 8 odst. 4 zákona č. 173/2002 Sb., o poplatcích za udržování patentů a dodatkových ochranných osvědčení pro léčiva a pro přípravky na ochranu rostlin a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o udržovacích poplatcích“) pojem penále. V důsledku toho Úřad dospěl k chybnému závěru, že k zániku Patentu došlo v důsledku nezaplacení penále. Žalobci uvedli, že udržovací poplatek za 8. rok platnosti Patentu byl splatný dne 1. 11. 2020 a byl uhrazen dne 25. 11. 2020. Žalobcům tak dle jejich názoru vznikla povinnost uhradit do dne 1. 4. 2021 penále ve výši tohoto udržovacího poplatku. Dále odkázali na část prvostupňového rozhodnutí, kde Úřad uvedl, že udržovací poplatek nebyl zaplacen. Následně žalobci konstatovali, že vzhledem k tomu, že byl udržovací poplatek zaplacen, nemohlo dojít k zániku Patentu jen z důvodu nezaplacení penále.
5. Ve *druhé rozkladové námitce* žalobci uvedli, že jejich Žádost směřovala k navrácení lhůty k úhradě penále dle ustanovení § 8 odst. 4 zákona o udržovacích poplatcích v předešlý stav, nikoli k navrácení lhůty k úhradě udržovacího poplatku v předešlý stav, protože tento poplatek byl dne 25. 11. 2020 uhrazen. Žádost měla být dle žalobců posuzována dle svého obsahu a Úřad pak rozhodl o něčem, co žalobci neučinili předmětem daného řízení.
6. Ve *třetí rozkladové námitce* žalobci konstatovali, že § 11 odst. 1 zákona o udržovacích poplatcích obsahuje zákazy, které se týkají udržovacího poplatku, nikoliv penále. Úřad v prvostupňovém rozhodnutí nijak neodůvodnil, proč nelze vyhovět žádosti o navrácení lhůty k platbě penále v předešlý stav.
7. Žalobci následně ve *čtvrté rozkladové námitce* namítali, že Úřad nedoručil výzvu ze dne 12. 1. 2021, č. j. CZ/EP 3150256/D20081194/2016/ÚPV (dále jen „Výzva“) k úhradě penále

zástupci žalobců, ale společnosti Cornerstone Renewal, 115 Woodland W Dr, Woodland Park, Colorado 80863, Spojené státy americké (dále jen „Cornerstone Renewal“), která za žalobce pouze platí poplatky související s Patentem.

8. *Pátou rozkladovou námitkou* žalobci namítali, že se Úřad bez odůvodnění odchýlil od zavedené praxe, čímž porušil princip legitimního očekávání, kdy je žalobcům známo, že Úřad za splnění určitých podmínek ve věcech udržovacích poplatků dlouhodobě povoloval žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav.
9. Napadené rozhodnutí bylo žalobcům doručeno dne 26. 8. 2022. K *první rozkladové námitce* žalovaný předně konstatoval, že Úřad v prvostupňovém rozhodnutí neuvedl, že by k zániku Patentu došlo v důsledku nezaplacení penále. Jak poukázal Úřad, k zániku patentu dojde dle § 22 písm. b) zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vynálezech“), jestliže majitel patentu nezplatí ve stanovené lhůtě příslušné poplatky za udržování patentu v platnosti. Žalovaný doplnil, že v poshověcí lhůtě nebylo zároveň se splatným udržovacím poplatkem uhrazeno penále, čímž nebyly splněny požadavky ustanovení § 8 odst. 4 zákona o udržovacích poplatcích a Patent proto zanikl dne 1. 11. 2020 v důsledku nezaplacení příslušných poplatků za udržování Patentu v platnosti ve stanovené lhůtě. Žalovaný dal žalobcům za pravdu, že se Úřad dopustil v prvostupňovém rozhodnutí nepřesnosti, když uvedl, že poplatek za 8. rok udržování Patentu v platnosti nebyl zaplacen ani v dodatečné šestiměsíční lhůtě od jeho splatnosti. Úřad nicméně dospěl ke správnému závěru, že předmětný Patent zanikl v důsledku nezaplacení příslušných poplatků za udržování Patentu v platnosti ve stanovené lhůtě v souladu s ustanovením § 22 písm. b) zákona o vynálezech a uvedená nepřesnost tak neměla dle žalovaného vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí.
10. Ke tvrzenému neodlišování pojmů udržovací poplatek a penále žalovaný uvedl, že oba mají shodný právní režim a zákonodárce zamýšlel, že penále musí být uhrazeno zároveň, tj. současně se splatným udržovacím poplatkem v šestiměsíční lhůtě, která je lhůtou propadnou a nelze ji odlišovat ve vztahu k penále, které tvoří spolu se splatným udržovacím poplatkem jeden celek. Pokud tedy není udržovací poplatek uhrazen včas ve stanovené řádné lhůtě, nebo posléze v poshověcí lhůtě spolu s penále, patent zanikne. K tvrzení žalobců, že nezaplacením penále nemohlo dojít k zániku Patentu, když byl udržovací poplatek v poshověcí lhůtě zaplacen, žalovaný uvedl, že žalobci přdestřený výklad je nelogický, neboť v takovém případě by k zachování patentu v platnosti stačilo zaplatit udržovací poplatek v dodatečné šestiměsíční lhůtě po lhůtě jeho splatnosti a nebylo by nutné platit penále, neboť patent by nemohl zaniknout. Ustanovení § 8 odst. 4 zákona o udržovacích poplatcích a přeneseně i ustanovení § 11 odst. 1 tohoto zákona by tak postrádalo smysl.
11. Ke *druhé rozkladové námitce* žalovaný poukázal na skutečnost, že v Žádosti ze dne 8. 2. 2022 žalobci výslovně uvedli, že si dovolují požádat Úřad o navrácení lhůty k zaplacení udržovacího poplatku za 8. rok u předmětného evropského patentu v předešlý stav. Uvedená argumentace žalobců v odůvodnění rozkladu tak není dle žalovaného důvodná, neboť Úřad se v rozhodnutí přidržel dispozice dané žalobci.
12. Ke *třetí rozkladové námitce* žalovaný uvedl, že dle § 11 odst. 1 písm. a) a b) zákona o udržovacích poplatcích, nestanoví-li tento zákon jinak, nelze u udržovacího poplatku prominout zmeškání lhůty k jeho zaplacení ani povolit posečkání s jeho placením. Případ, kdy cit. zákon stanoví jinak, je právě ustanovení § 8 odst. 4 zákona o udržovacích poplatcích,

kteřé stanoví šestiměsíční poshověcí lhůtu k dodatečnému zaplacení udržovacího poplatku, je-li zaplacen spolu s penále. Z výše uvedeného dle žalovaného vyplývá, že ani zmeškání této poshověcí lhůty nelze prominout, protože by tím byl popřen smysl ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) a b) zákona o udržovacích poplatcích a při použití výkladu předestřené žalobci by prominutí zmeškání úhrady penále po uplynutí poshověcí lhůty přicházelo v úvahu v každém případě. Takový výklad, který vede k tomu, že ve 100 % případů by v konečném důsledku stejně bylo prominutí zmeškání možné, však zcela popírá jednoznačně vyjádřený záměr zákonodárce.

13. Ke *čtvrté rozkladové námitce* žalovaný v napadeném rozhodnutí vysvětlil, že ustanovení § 8 odst. 2 zákona o udržovacích poplatcích ukládá Úřadu zákonnou povinnost vyzývat k doplacení splatného udržovacího poplatku v případě, kdy tento poplatek nebyl zaplacen v plné výši, tj. byla zaplacen pouze část udržovacího poplatku. To vyplývá i z třetí věty tohoto ustanovení, která hovoří o platbě „v neúplné výši“, kterou Úřad poplatníkovi vrátí. Tato zákonná povinnost tedy nedopadá na případy, kdy v řádné lhůtě splatnosti nebyla zaplacen ani část udržovacího poplatku, resp. kdy nebylo v poshověcí lhůtě spolu s udržovacím poplatkem zaplacen penále, jak je tomu v předmětném případě. Pro úplnost žalovaný doplnil, že ačkoli Úřad výzvy k doplacení penále v poshověcí lhůtě zasílá, činí tak na základě principu dobrovolnosti a vstřícnosti k poplatníkům v souladu se zásadou dobré správy. Z důvodu rychlé komunikace a v souladu s dosavadní praxí Úřad tyto výzvy nedoručuje poplatníkům, resp. jejich zástupcům, ale doručuje je subjektům, které za poplatníky tyto platby skutečně provádějí, a to v souladu s ustanovením § 164 odst. 4 daňového řádu.
14. K *páté rozkladové námitce* žalovaný uvedl, že údajná ustálená rozhodovací praxe, které se žalobci dovolávali, se týkala rozhodnutí orgánu prvního stupně řízení. Tato rozhodnutí neprošla přezkumem odvolacího orgánu, jenž mohl tyto závěry později korigovat, a následně ani soudním přezkumem. Přitom nemůže být v rozporu se zásadou legitimního očekávání, jestliže odvolací orgán zaujme jiný právní názor než orgán prvního stupně řízení, i kdyby tím došlo k popření dosavadní praxe orgánu prvního stupně řízení, kterou odvolací orgán vázán není. V předmětné věci je pak klíčová i skutečnost, že pro věc rozhodná právní otázka byla zodpovězena správními soudy, a to včetně Nejvyššího správního soudu.

III. Žaloba

15. Proti napadenému rozhodnutí podali žalobci včasnou žalobu. *První žalobní námitkou* žalobci namítali, že žalovaný nerozlišuje mezi obsahem legislativních pojmů udržovací poplatek a penále, v důsledku čehož dospěl k chybnému závěru o tom, že není možné povolit žádost o navrácení lhůty v předešlý stav podle § 37 odst. 2 daňového řádu s poukazem na § 11 odst. 1 písm. a) zákona o udržovacích poplatcích. Nadto žalobci zopakovali, že Úřad v prvostupňovém rozhodnutí rozhodl o zamítnutí žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav k platbě udržovacího poplatku, a tedy rozhodl o něčem, co žalobci neučinili předmětem daného řízení.
16. Dle tvrzení žalobců, uvedeného ve *druhé žalobní námitce*, sice žalobci neuhradili penále dle § 8 odst. 4 zákona o udržovacích poplatcích, avšak v dodatečné šestiměsíční lhůtě uhradili udržovací poplatek, proto dle jejich názoru nemohlo dojít k zániku Patentu podle § 22 písm. b) zákona o vynálezech, jelikož nebyla naplněna hypotéza této právní normy. K zániku patentu dle § 22 písm. b) zákona o vynálezech dojde podle žalobců v případě, kdy ve

stanovené lhůtě není uhrazen udržovací poplatek. Dle § 8 odst. 4 zákona o udržovacích poplatcích se tato lhůta prodlužuje o 6 měsíců.

17. Ve *třetí žalobní námitce* žalobci uvedli, že § 22 písm. b) zákona o vynálezech operuje s pojmem „stanovená lhůta“ a odkazuje na zákon o udržovacích poplatcích, kdy § 8 odst. 4 zákona o udržovacích poplatcích výslovně stanoví možnost uhradit udržovací poplatek v dodatečné 6měsíční lhůtě. Současně s platbou udržovacího poplatku musí být zaplacen penále. Úřad zastává stanovisko, že k využití benefitu poshověcí lhůty je nutné v rámci této lhůty zaplatit i penále. Žalobci s tímto nesouhlasí, neboť dle jejich názoru § 8 odst. 4 zákona o udržovacích poplatcích sice zakládá povinnost uhradit penále a stanoví okamžik jeho splatnosti, nicméně nestanoví, že by důsledkem neuhrazení penále měla být ztráta benefitu poshověcí lhůty.
18. *Čtvrtou žalobní námitkou* žalobci namítali, že Úřad Výzvu k úhradě penále ze dne 12. 1. 2021 zaslal obchodní společnosti Cornerstone Renewal. Ke dni 12. 1. 2021 však byla zástupcem žalobců obchodní společnost PatentEnter s.r.o., nikoli obchodní společnost Cornerstone Renewal.
19. *Pátou žalobní námitkou* žalobci vyjádřili nesouhlas s interpretací § 8 odst. 2 zákona o udržovacích poplatcích učiněnou žalovaným, dle které Úřadu vzniká povinnost vyzvat k zaplacení udržovacího poplatku pouze v případě, kdy byla zaplacen alespoň část tohoto poplatku. Hypotéza citovaného ustanovení operuje s pojmem „poplatek v neúplné výši“. Do tohoto pojmu dle žalobců spadá i situace, kdy poplatek není zaplacen vůbec. Pojem „poplatek v neúplné výši“ ani jiný výklad dle žalobců nenabízí.

IV. Vyjádření žalovaného

20. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 27. 3. 2023 k *první žalobní námitce* uvedl, že pro následky nezaplacení udržovacího poplatku ve lhůtě splatnosti obsahuje zákon o udržovacích poplatcích speciální úpravu stanovenou v § 8 tohoto zákona. Ustanovení § 8 odst. 4 zákona o udržovacích poplatcích nelze vykládat odděleně, ale ve spojení s § 8 odst. 2 tohoto zákona a rovněž ve spojení s § 11 tohoto zákona. Záměrem a smyslem ustanovení § 8 odst. 4 zákona o udržovacích poplatcích je, aby udržovací poplatek včetně penále za jeho pozdní zaplacení byl uhrazen v dodatečné lhůtě 6 měsíců; po skončení této lhůty již nezaplacení poplatku včetně penále nelze zhojit, čemuž odpovídá i ustanovení § 11 zákona o nemožnosti prominutí zmeškání lhůty k zaplacení. Pokud by se jednalo o dvě rozdílné platby, jak tvrdí žalobci, došlo by k absurdní situaci, kdy by nezaplacení penále spolu s udržovacím poplatkem nemohlo nikdy způsobit zánik patentu a penále by nemělo žádný sankční význam. Žalovaný by byl nucen toto nezaplacené penále vymáhat, případně i soudní cestou, takže v konečném důsledku by byl „sankcionován“ on sám.
21. Ke *druhé žalobní námitce* žalovaný zopakoval, že pokud k zaplacení udržovacího poplatku a zároveň (tzn. současně) penále nedojde v dodatečné šestiměsíční lhůtě, patent, evropský patent či dodatkové ochranné osvědčení zanikne. Penále nelze oddělovat od udržovacího poplatku a aplikovat na něj úpravu navrácení lhůty v předešlý stav podle § 37 odst. 2 daňového řádu, jak požadují žalobci. Ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona o udržovacích poplatcích výslovně vylučuje prominutí zmeškání lhůty k zaplacení udržovacího poplatku, nestanoví-

li tento zákon jinak a tato úprava je úpravou speciální, mající přednost před úpravou stanovenou v § 37 daňového řádu.

22. Ke *třetí žalobní námitce* žalovaný poukázal na skutečnost, že v zákoně o udržovacích poplatcích je jasně uvedeno, že nelze prominout zmeškání lhůty pro zaplacení udržovacího poplatku. Ke zmírnění takto nastaveného režimu slouží namísto prominutí zmeškání lhůty úprava uvedená v § 8 odst. 4 zákona o udržovacích poplatcích, která umožňuje zaplatit udržovací poplatek spolu s penále v dodatečné (poshověcí) šestiměsíční lhůtě ode dne splatnosti udržovacího poplatku. Tuto možnost však žalobci nevyužili, neboť dodatečná šestiměsíční lhůta uplynula dne 1. 5. 2021 marně.
23. Ke *čtvrté žalobní námitce* žalovaný uvedl, že žalobci nesprávně odkazují na ustanovení o doručování uvedená ve správním řádu, ač podle § 262 daňového řádu se při správě daní správní řád nepoužije. Žalovaný se s touto námitkou vypořádal v napadeném rozhodnutí. Uvedené rozsudky i odkaz na metodické pokyny žalovaného považuje žalovaný za nepřipadné v této věci, neboť se týkají doručování ve správním řízení, nikoliv v řízení ve věci daní a poplatků, ve kterém společnost PatentEnter s.r.o. žalobce nezastupuje. Zástupcem žalobců pro udržování patentu v platnosti a placení udržovacích poplatků nebyla společnost PatentEnter s.r.o., jak se mylně domnívají žalobci, a ani z plných mocí nevyplývá, že je tato společnost zmocněna k placení udržovacích poplatků a je tedy daňovým subjektem ve smyslu daňového řádu. Žalobci, jak sami uvedli na straně 2 Žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav ze dne 8. 2. 2022, zmocnili k udržování patentu v platnosti a provádění plateb udržovacích poplatků společnost International renewals, tj. obchodní společnost Cornerstone Renewal, která v zákonných lhůtách udržovací poplatek nezaplatila, a jejíž pochybení žalobci v Žádosti výslovně přiznali.
24. K *páté žalobní námitce* žalovaný upozornil, že pouze v případě, že poplatník zaplatí udržovací poplatek v jiné než stanovené výši, a to ve lhůtě splatnosti, je žalovaný povinen vyzvat k doplacení ve smyslu § 8 odst. 2 zákona o udržovacích poplatcích.

V. Další podání účastníků

25. V podání ze dne 18. 4. 2023 žalobci reagovali na vyjádření žalovaného ke *čtvrté žalobní námitce*. Žalobci uvedli, že není pravdou, že by z předložených plných mocí neplynulo, že by obchodní společnost PatentEnter s.r.o. byla či nebyla oprávněna k placení udržovacích poplatků, jak tvrdí žalovaný. Formulace „ve všech záležitostech“ je dle žalobců nanejvýš jasná a nepřipouští jiný výklad. Je s podivem, že tato formulace je pro žalovaného nedostatečná, avšak z faktického úkonu obchodní společnosti Cornerstone Renewal spočívajícího v úhradě udržovacího poplatku žalovaný rozsah oprávnění tohoto subjektu jednoznačně dovodil. Dále žalobci uvedli, že i formuláře žalovaného a jím vedené veřejné seznamy obsahují vždy pouze jednoho zástupce, tzn. ani není možné, aby si vlastníci průmyslových práv zvolili jednoho zástupce pro správní a druhého pro daňové řízení. Z faktu, že obchodní společnost Cornerstone Renewal uhradila udržovací poplatek za 8. rok udržování Patentu v platnosti nelze dovodit ve vztahu k případnému zmocnění tohoto subjektu ničeho.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

26. Žaloba byla podána včas ve smyslu § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a to v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
27. O podané žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili (souhlas žalovaného byl v souladu s § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. presumován). Soud v projednávané věci vyšel z podkladů obsažených ve správním spise, které pro posouzení a rozhodnutí věci shledal s ohledem na níže předestřený právní názor dostatečnými. Správním spisem se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
28. V daném případě soud neshledal důvody pro to, aby zrušil napadené rozhodnutí pro některou z vad, jejichž existenci je povinen zkoumat z úřední povinnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84), proto přikročil k vlastnímu přezkumu napadeného rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů.
29. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující pro rozhodnutí relevantní skutečnosti.
30. Dne 15. 7. 2020 oznámil Evropský patentový úřad udělení patentu EP 3150256 o názvu „*Kombinace protilátky anti-CD20 a selektivního inhibitoru PI3 kinázy*“ na patentovou přihlášku, podanou dne 1. 11. 2013. Překlad tohoto evropského patentového spisu do českého jazyka byl Úřadem zveřejněn ve Věstníku č. 45/2020 dne 4. 11. 2020.
31. Udržovací poplatek ve výši 2 000 Kč za 8. rok platnosti Patentu, splatný dne 1. 11. 2020, byl uhrazen až v poshověcí lhůtě dne 25. 11. 2020, a to obchodní společností Cornerstone Renewal. Výzvou ze dne 12. 1. 2021 vyzval Úřad společnost Cornerstone Renewal k zaplacení penále ve výši udržovacího poplatku (tj. 2 000 Kč) do 15 dní od doručení výzvy. Tato výzva se dne 29. 3. 2021 vrátila zpět Úřadu jako nedoručená.
32. Rozhodnutím ze dne 7. 10. 2021, č. j. CZ/EP 3150256/D20081194/2016/ÚPV, Úřad rozhodl o vrácení zaplaceného udržovacího poplatku ve výši 2 000 Kč zpět společnosti Cornerstone Renewal, neboť Patent dne 1. 11. 2020 zanikl.
33. Žalobci podáním doručeným Úřadu dne 8. 2. 2022 požádali o navrácení lhůty pro zaplacení poplatku za 8. rok udržování Patentu v platnosti v předešlý stav podle ustanovení § 37 odst. 2 daňového řádu. Přitom zdůraznili, že nejde o žádost o prominutí zmeškání lhůty podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona o udržovacích poplatcích, ale o žádost o navrácení lhůty v předešlý stav podle ustanovení § 37 odst. 2 daňového řádu, kdy podle žalobců jde o dva odlišné procesní instituty.
34. Prvostupňovým rozhodnutím Úřad Žádosti žalobců o navrácení lhůty v předešlý stav nevyhověl. Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci včasný rozklad, o němž žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.
35. Při posouzení věci vycházel soud z následující právní úpravy.

36. Dle § 35g odst. 1 písm. a) zákona o vynálezech „[z]a udržování evropského patentu v platnosti je majitel povinen platit poplatky podle zvláštního právního předpisu.“ Tímto zvláštním právním předpisem se rozumí zákon o udržovacích poplatcích.
37. Dle § 22 písm. b) zákona o vynálezech „[p]atent zanikne, jestliže: majitel patentu nezaplatí ve stanovené lhůtě příslušné poplatky za udržování patentu v platnosti; [...]“
38. Dle § 6 odst. 1 zákona o udržovacích poplatcích „[u]držovací poplatky za evropský patent se platí za jednotlivá roční období trvání platnosti evropského patentu, počínaje dnem podání evropské patentové přihlášky s účinky pro Českou republiku.“
39. Dle § 6 odst. 4 zákona o udržovacích poplatcích „[u]držovací poplatek za evropský patent za následující roční období je splatný bez vyměření nejpozději dnem, ve kterém uplyne předchozí roční období.“
40. Dle § 8 odst. 2 zákona o udržovacích poplatcích „[n]ení-li splatný udržovací poplatek zaplacen ve stanovené výši, vyzve Úřad poplatníka k jeho doplacení ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení výzvy. Po marném uplynutí této lhůty se má za to, že udržovací poplatek nebyl zaplacen. Úřad platbu, kterou v neúplné výši obdržel, poplatníkovi do 30 dnů ode dne marného uplynutí lhůty vrátí. Ustanovení odstavce 4 tím není dotčeno.“
41. Dle § 8 odst. 4 zákona o udržovacích poplatcích „[n]ebyl-li udržovací poplatek zaplacen ve stanovené lhůtě nebo má-li se za to, že nebyl zaplacen podle odstavce 2, může jej poplatník uhradit dodatečně ve lhůtě 6 měsíců ode dne jeho splatnosti. V tomto případě je poplatník povinen zároveň se splatným udržovacím poplatkem uhradit penále ve výši, které se rovná výši splatného udržovacího poplatku.“
42. Dle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o udržovacích poplatcích „[n]estanoví-li tento zákon jinak, nelze u udržovacího poplatku prominout zmeškání lhůty k jeho zaplacení, [...]“
43. Dle § 11 odst. 2 zákona o udržovacích poplatcích „[n]ení-li tímto zákonem stanoveno jinak, platí pro řízení ve věcech udržovacích poplatků ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího správu daní a poplatků.“ Tímto zvláštním právním předpisem byl zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, který byl ke dni 1. 1. 2011 zrušen a nahrazen daňovým řádem.
44. Dle § 4 daňového řádu „[t]ento zákon nebo jeho jednotlivá ustanovení se použijí, neupravuje-li jiný zákon správu daní jinak.“
45. Dle § 37 odst. 2 daňového řádu „[s]právce daně povolí ze závažného důvodu navrácení lhůty stanovené daňovým zákonem nebo správcem daně v předešlý stav, pokud před podáním žádosti lhůta již uplynula, a nově stanoví den jejího uplynutí.“
46. Soud předesílá, že žalobce svou žalobou brojí proti rozhodnutí, jímž nebylo vyhověno jeho žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav podané v režimu § 37 daňového řádu. Soud se proto úvodem zabýval otázkou, zda jsou ve věci dány všechny podmínky řízení, resp. zda se nejedná v posuzované věci o žalobu proti rozhodnutí, jež je z přezkoumání správním soudem v řízení vedeném podle § 65 a násl. s. ř. s. vyloučeno.
47. Znaky rozhodnutí předběžné povahy vymezil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu již v rozsudku ze dne 27. 10. 2009, čj. 2 Afs 186/2006 - 54, č. 1982/2010 Sb. NSS, dle něhož „o rozhodnutí předběžné povahy, na které dopadá výluka podle § 70 písm. b) s. ř. s. se jedná, pokud ve vztahu k rozhodnutí konečnému splňuje kumulativně tři podmínky: časovou, věcnou a osobní. Je tedy vydáno, v již zahájeném řízení o vydání rozhodnutí konečného nebo je zákonem stanovena

přiměřená lhůta pro zahájení takového řízení a účinky předběžného rozhodnutí musí být omezeny do vykonatelnosti rozhodnutí konečného. Rozhodnutí konečné pak v sobě musí věcně zahrnout vztahy upravené rozhodnutím předběžné povahy a musí být adresováno mj. i subjektu, jemuž bylo určeno rozhodnutí předběžné“.

48. V rozsudcích ze dne 16. 12. 2020, č. j. 6 Afs 163/2020 - 29, a ze dne 22. 2. 2021, č. j. 6 Afs 246/2020 - 27, Nejvyšší správní soud poukázal na setrvalou judikaturu, dle které rozhodnutí o neprominutí zmeškání lhůty podle § 41 správního řádu, je rozhodnutím předběžné povahy ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s. (rozsudky ze dne 31. 7. 2008, č. j. 9 As 88/2007 - 49, č. 1881/2009 Sb. NSS, ze dne 30. 9. 2010, č. j. 4 Ads 103/2010 - 73, ze dne 10. 12. 2009, č. j. 9 As 48/2009 - 105, či ze dne 18. 12. 2016, č. j. 4 Azs 11/2016 - 22). Rovněž připomněl, že v rozsudku ze dne 22. 2. 2017, č. j. 5 Afs 136/2016 - 36, dospěl k závěru, že institut navrácení lhůty podle § 37 daňového řádu se podobá prominutí zmeškání lhůty podle správního řádu, a tedy i rozhodnutí, kterým nebylo vyhověno žádosti daňového subjektu o navrácení lhůty v předešlý stav, je vyloučeno ze soudního přezkumu. Z naposledy uvedeného rozsudku vyplývá, že „konečné důsledky představující zásah do právní sféry stěžovatele ve smyslu § 65 s. ř. s. by konstituovaly až výroky rozhodnutí o jeho případných odvoláních proti rozhodnutím správce daně o zamítnutí odvolání proti dodatečným platebním výměrům a zastavení odvolacích řízení. Ve vztahu k těmto konečným rozhodnutím by z povahy věci byla rozhodnutí o žádosti stěžovatele o navrácení odvolací lhůty předběžné povahy. Případná pro stěžovatele negativní konečná rozhodnutí by posléze mohl stěžovatel napadnout žalobou (žalobami) u správního soudu“.
49. Při posouzení, zda rozhodnutí o zamítnutí žádosti podle § 37 daňového řádu v daném případě není rozhodnutím předběžné povahy, soud považoval za klíčové, že v projednávané věci na rozdíl od případů řešených výše citovanými rozsudky nepřichází v úvahu jiné navazující rozhodnutí, jímž by byly vyvolány důsledky představující zásah do právní sféry žalobců ve smyslu § 65 s. ř. s. Ve vztahu k zamítnuté žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav neexistuje nutně jiné, na zamítnutí žádosti bezprostředně navazující rozhodnutí, které by posléze mohli žalobci napadnout žalobou u správního soudu a ve vztahu k němuž by tak bylo rozhodnutí o Žádosti žalobců předběžné povahy.
50. Se zřetelem ke specifikům nyní posuzované věci tak soud uzavírá, že napadené rozhodnutí, jímž byl zamítnut rozklad a potvrzeno rozhodnutí Úřadu, jímž nebylo vyhověno Žádosti žalobců o navrácení lhůty k zaplacení poplatku za udržování Patentu v platnosti v předešlý stav, není rozhodnutím předběžné povahy, a proto je nelze vyloučit ze soudního přezkumu podle § 70 písm. b) s. ř. s. Se zřetelem k tomu, že soud neměl i s přihlédnutím k právnímu názoru vyjádřenému ve shora odkazovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 5 Afs 136/2016 - 36, žádné pochybnosti o tom, že napadené rozhodnutí je svým charakterem a se zřetelem k důsledkům, jež pro žalobce představuje, rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s., přistoupil k věcnému posouzení žalobní argumentace.
51. K první, druhé a třetí žalobní námitce, které spolu úzce souvisejí, resp. se týkají výkladu shodných ustanovení a vzájemně na sebe navazují, soud zdůrazňuje, že správní orgány svá rozhodnutí obou stupňů opřely o argument, že podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o udržovacích poplatcích nelze u udržovacího poplatku prominout zmeškání lhůty k jeho zaplacení. Zákon o udržovacích poplatcích neukládá Úřadu povinnost vyzývat k zaplacení udržovacího poplatku za udělený patent. Naopak v ustanovení § 6 odst. 4 zákona o

udržovacích poplatcích se výslovně uvádí, že udržovací poplatek za evropský patent za následující roční období je splatný „bez vyměření“. Sledování běhu času k včasnému uhrazení udržovacího poplatku je tedy věcí majitelů patentu. Správní soudy přitom již dříve tento názor zcela aprobovaly – podle jejich názoru zákonodárce v případě lhůty pro úhradu poplatků za udržování patentu v platnosti možnost prominutí lhůtu explicitně vyloučil. Předmětné ustanovení představuje zvláštní pravidlo chování vůči § 37 daňového řádu, tj. vůči úpravě navrácení lhůty v předešlý stav při správě daní, která by se jinak subsidiárně uplatnila. Zákonodárci přitom nic nebrání, aby přes odkaz na subsidiární použití daňového řádu vedle toho upravit i zvláštní pravidlo chování, v důsledku, kterého bude některé z ustanovení subsidiárně použitelného právního předpisu neaplikovatelné. Pokud instituty prominutí zmeškání úkonu a navrácení lhůty v předešlý stav znamenají prakticky totéž, je institut navrácení lhůty podle § 37 daňového řádu zněním ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona o udržovacích poplatcích výslovně vyloučen (viz rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 14. 6. 2021, č. j. 18 A 14/2021 - 48 a ze dne 4. 5. 2022, č. j. 18A 13/2022, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2022, č. j. 4 Afs 213/2021 - 31).

52. Pravidlo vyplývající z naposledy uvedeného ustanovení je zcela jednoznačné a nepřipouští jiný výklad. Žalobci se námitkami snažili předmětné ustanovení vyložit tím způsobem, že vyloučení možnosti prominutí zmeškání lhůty dopadá jen na nezaplacení udržovacího poplatku, nikoli na nezaplacení penále. Této argumentaci soud přisvědčit nemohl, a naopak musel přisvědčit žalovanému, že by v takovém případě vyloučení možnosti prominutí zmeškání úhrady poplatku postrádalo smyslu. Prominutí zmeškání úhrady penále by totiž optikou tohoto výkladu přicházelo v úvahu v každém případě, kdy by došlo k zaplacení udržovacího poplatku v poshověcí lhůtě, ale k zaplacení penále nikoliv. V takovém případě by byl zcela popřen jednoznačně vyjádřený záměr zákonodárce. Smyslem poshověcí lhůty je umožnit dodatečné zaplacení udržovacího poplatku po datu jeho splatnosti, ovšem za tu „cenu“, že bude současně (tedy zároveň v téže poshověcí lhůtě zároveň, společně) zaplaceno i penále ve výši udržovacího poplatku.
53. K aktivaci benefitu v podobě poshověcí lhůty tak může dojít pouze a výhradně za situace, kdy dojde k zaplacení nejen udržovacího poplatku, ale i penále. Pokud nedojde v této lhůtě k zaplacení penále, tento benefit nebude aktivován a patent, ke kterému se udržovací poplatek vztahoval, zanikne.
54. S námitkou žalobců o nenaplnění hypotézy § 22 písm. b) zákona o vynálezech se soud rovněž neztotožnil. K jejímu naplnění došlo již tím, že udržovací poplatek nebyl zaplacen ke dni 1. 11. 2020 a vzhledem k tomu, že žalobci zároveň nesplnili podmínky pro zaplacení udržovacího poplatku spolu s penále v poshověcí lhůtě, nebyl následek obsažený v § 22 písm. b) zákona o vynálezech zvrácen možností uvedenou v § 8 odst. 4 zákona o udržovacích poplatcích, protože k jeho aktivaci v důsledku nezaplacení penále nemohlo dojít a tvrzení o použitelnosti ustanovení § 37 daňového řádu ve vztahu k penále proto není na místě.
55. Argumentace žalobců, že § 8 odst. 4 zákona o udržovacích poplatcích zakládá povinnost uhradit penále a stanoví okamžik jeho splatnosti, ale nestanoví, že by důsledkem neuhrazení penále měla být ztráta benefitu poshověcí lhůty, je rovněž mylná. Pokud by zaplacením udržovacího poplatku v poshověcí lhůtě došlo automaticky k udržení Patentu v platnosti a penále by musel následně Úřad vymáhat dle ustanovení daňového řádu, došlo by k popření smyslu § 8 odst. 4 zákona o udržovacích poplatcích jako benefitu poskytnutého za splnění v něm uvedených podmínek majitelům patentu. Pokud by soud přistoupil na tuto argumentaci žalobců, vyvstala by otázka, k jakému datu by v případě nevymožení penále od

majitele patentu patent zanikl – zda k datu termínu jeho původní splatnosti, k datu marného uplynutí poshověcí lhůty anebo až okamžiku, kdy by bylo definitivní, že dlužné penále nelze vymoci. Uvedené hypotetické úvahy by problematiku udržovacích poplatků, která je, jak připustil rovněž žalovaný, již nyní komplikovaná, ještě znepráhlednily.

56. Pokud žalovaný v souladu s dříve uvedeným opřel napadené rozhodnutí o závěr, že ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona o udržovacích poplatcích v posuzované věci vylučovalo možnost vyhovění podané Žádosti, nelze jeho závěrům ničeho vytknout. Žalovaný nijak nepochybil, pokud dovodil, že v posuzované věci brání v prominutí zmeškání lhůty (jejímu navrácení v předešlý stav) dle jinak subsidiárně aplikovatelného ustanovení § 37 daňového řádu speciální zákonné pravidlo (srov. shora odkazované ustanovení § 11 odst. 2 zákona o udržovacích poplatcích).
57. Soud se zcela ztotožňuje se závěrem žalovaného, dle něhož v případě lhůty pro úhradu poplatků za udržování patentu v platnosti, jež je majitel patentu povinen platit podle § 35g zákona o vynálezech ve spojení se zákonem o udržovacích poplatcích za účelem zabránění zániku patentu z důvodu předvídaného v § 22 písm. b) zákona o vynálezech, vylučuje zákonodárce ustanovením § 11 odst. 1 písm. a) zákona o udržovacích poplatcích explicitně možnost prominutí jejího zmeškání.
58. Pro úplnost nad rámec nezbytného odůvodnění pak soud podotýká, že ostatně i samotný daňový řád vylučuje aplikovatelnost § 37 na situace mající povahu prodlení s platbou daně. Institut navrácení lhůty v předešlý stav se vztahuje toliko na lhůty určené osobám zúčastněným na správě daní k tomu, aby učinily určité podání, nikoliv na lhůty určené k jiným úkonům, nežli jsou podání, jako např. právě na platby, ve vztahu, k nimž připadá v úvahu použití zvláštního institutu posečkání daně.
59. Ani opakovaná argumentace žalobců, že Úřad v prvostupňovém rozhodnutí rozhodl o zamítnutí žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav k platbě udržovacího poplatku, a tedy rozhodl o něčem, co žalobci neučinili předmětem daného řízení, když byl udržovací poplatek již zaplacen, nebyla soudem shledána důvodnou. Jak uvedl žalovaný již v napadeném rozhodnutí a jak vyplývá z obsahu správního spisu, žalobci v Žádosti ze dne 8. 2. 2022 výslovně uvedli, že si dovolují zdvořile požádat Úřad o navrácení lhůty k zaplacení udržovacího poplatku za 8. rok u předmětného evropského patentu v předešlý stav. Žalovaný proto správně konstatoval, že Úřad se v prvostupňovém rozhodnutí přidržel dispozice dané žalobci a své rozhodnutí tak žalobci tvrzenou vadou nezatížil, s čímž se soud plně ztotožňuje.
60. Na základě shora uvedeného soud uzavírá, že předmětný Patent zanikl k datu 1. 11. 2020 podle § 22 písm. b) zákona o vynálezech, protože nebyly ve stanovené lhůtě zaplaceny příslušné poplatky za udržování patentu v platnosti. Rozhodnutí žalovaného, jakožto i Úřadu, je zcela v souladu s právní úpravou, a to jak dle jejího jazykového výkladu, tak dle jejího smyslu a úmyslu zákonodárce. K zániku patentu ke dni marného uplynutí poshověcí lhůty dojít nemohlo, neboť jak již uvedl soud shora, k aktivaci § 8 odst. 4 zákona o udržovacích poplatcích vůbec nedošlo, neboť v poshověcí lhůtě nebyl uhrazen splatný udržovací poplatek zároveň s penále, proto nelze zánik Patentu vázat na lhůtu v něm uvedenou.
61. První, druhou ani třetí žalobní námitku neshledal soud důvodnou.

62. Soud nevešel ani na *čtvrtou a pátou žalobní námitku*, vztahující se k otázce zastoupení žalobců a k otázce doručování. Předně se soud zabýval obsahem páté žalobní námitky, kdy žalobci namítali, že Úřad byl povinen vyzvat je k zaplacení penále ve smyslu § 8 odst. 2 zákona o udržovacích poplatcích. Uvedené ustanovení stanovuje povinnost Úřadu vyzvat poplatníka k doplacení udržovacího poplatku, pokud nebyl uhrazen „*ve stanovené výši*“. Rovněž dle důvodové zprávy k citovanému ustanovení zákona o udržovacích poplatcích, pokud „*poplatník zaplatí udržovací poplatek v nesprávné výši, je na Úřadu, aby poplatníka písemně vyzval k doplacení chybějící částky*.“ (podtržení doplněno soudem).
63. Vzhledem ke znění zákona o udržovacích poplatcích vč. jeho důvodové zprávy soud shledal, že tato povinnost Úřadu ve smyslu § 8 odst. 2 zákona o udržovacích poplatcích nastupuje až ve chvíli, kdy je alespoň část udržovacího poplatku v zákonné lhůtě zaplacená. Pokud není v původní zákonné lhůtě uhrazen poplatek za udržení patentu v platnosti vůbec, Úřad k jeho „doplacení“ není povinen vyzývat. Výklad předestřený žalobci je vzhledem ke znění § 8 odst. 2 zákona o udržovacích poplatcích mylný, neboť zamýšlel-li by zákonodárce stanovit povinnost Úřadu bez ohledu na to, zda byl udržovací poplatek alespoň částečně zaplacen, volil by jiná slova odpovídající tomuto jeho úmyslu, například „*není-li splatný udržovací poplatek zaplacen, vyzve Úřad poplatníka ...*“. V nyní posuzovaném případě nedošlo k zaplacení udržovacího poplatku v „základní“ zákonné lhůtě (tj. do 1. 11. 2020), a to ani jeho části, a proto nenastala situace předvídaná § 8 odst. 2 zákona o udržovacích poplatcích a Úřadu tak logicky nevznikla povinnost vyzývat žalobce k doplacení zbylé části tohoto (ani částečně) nezaplaceného poplatku. Uvedená zákonná povinnost Úřadu vyzývat k doplacení splatného udržovacího poplatku dle § 8 odst. 2 zákona o udržovacích poplatcích nedopadá ani na případy, kdy nebylo v poshověcí lhůtě spolu s udržovacím poplatkem zaplacen penále, jak je tomu v projednávané věci. Tomu odpovídá i znění navazujícího ustanovení § 8 odst. 4 zákona o udržovacích poplatcích, které jako sankci za pozdní zaplacení udržovacího poplatku stanoví zaplacení penále ve stejné výši. Jak již správně zmínil i žalovaný v napadeném rozhodnutí, posledně citované ustanovení o povinnosti Úřadu vyzývat k zaplacení již ničeho neuvádí. Pátá žalobní námitka proto nebyla soudem shledána důvodnou.
64. S ohledem na vypořádání páté žalobní námitky již není relevantní ani *čtvrtá žalobní námitka*, jelikož jak uvedl žalovaný (a rovněž žalobci na str. 3 Žádosti ze dne 8. 2. 2022), je běžnou praxí Úřadu kontaktovat v případě nezaplacení penále subjekt, která poplatek fakticky zaplatil, nikoliv zástupce majitele Patentu. Tato praxe Úřadu není nezákonná, neboť vyzvat k zaplacení penále v situaci, kdy udržovací poplatek byl zaplacen v poshověcí lhůtě, není jeho povinností. Úřad tak činí na základě principu dobrovolnosti a vstřícnosti v souladu se zásadou dobré správy ve smyslu § 4 odst. 1 správního řádu v případech, kdy je zřejmé, že udržení patentu v platnosti je vůlí jeho majitelů. Vzhledem k tomu, že Úřad žádnou zákonnou povinnost zasílat výzvy k zaplacení penále nemá, nemůže zaslání výzvy k zaplacení penále společnosti Cornerstone Renewal, která udržovací poplatek v poshověcí lhůtě fakticky uhradila, založit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Soud proto neshledal ani čtvrtou žalobní námitku důvodnou.
65. Nad rámec shora uvedeného soud poznamenává, že žalobní námitky se v zásadě shodují s námitkami rozkladovými, které žalobci uplatnili již v rozkladovém řízení, přičemž žalovaný se s těmito námitkami řádně, komplexně a logicky vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jelikož soud považuje toto vypořádání ze strany žalovaného za věcně správné, zákonné a vyčerpávající, ve zbytku odkazuje na odůvodnění napadeného

rozhodnutí, neboť smyslem soudního přezkumu není stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29. 3. 2013, č.j. 2 Afs 37/2012-47, a ze dne 30. 6. 2014, č.j. 8 Azs 71/2014-49). Tuto praxi aproboval i Evropský soud pro lidská práva ve věci Helle proti Finsku (rozhodnutí ze dne 19. 12. 1997, č. 20772/92, odst. 59 - 60), jakož i Ústavní soud (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 7. 2011, sp. zn. II. ÚS 752/10, a usnesení téhož soudu ze dne 6. 6. 2013, sp. zn. II. ÚS 2454/12, usnesení ze dne 4. 7. 2012, sp. zn. III. ÚS 1972/12, usnesení ze dne 14. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2266/12, ze dne 15. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 3391/12 atd.).

VII. Závěr a náklady řízení

66. Na základě všech shora uvedených skutečností městský soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
67. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci byl úspěšný žalovaný, kterému však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. ledna 2024

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu